

Budoucnost pro Ameriku a 18. červenec 2020 – Číslo dvě

Pojídaní poselství

Jeff Pippenger

2023-08-24

Těsně před uzavřením doby milosti je dán příkaz: „Nezapečet’uj slova proroctví této knihy.“

I řekl mi: Nezapečet’uj slova proroctví této knihy, neboť čas je blízko. Kdo činí nepravost, ať ji činí ještě; a kdo je poskvrněný, ať zůstává poskvrněný ještě; a kdo je spravedlivý, ať koná spravedlnost ještě; a kdo je svatý, ať se posvěcuje ještě. Zjevení 22,10.11.

V páté kapitole Zjevení sedí Bůh Otec na svém trůnu a v ruce má knihu zapečetěnou sedmi pečeti.

I viděl jsem v pravici Toho, který seděl na trůnu, knihu popsanou uvnitř i na zadní straně, zapečetěnou sedmi pečeti. Zjevení 5,1.

Jak vyprávění od prvního verše pokračuje až do sedmé kapitoly, zjišťujeme, že Ježíš, představený jako Lev z pokolení Judova, je tím, kdo bere knihu z ruky svého Otce a začíná postupně otevírat pečeti. Když otevře šestou pečeť a předloží poselství, které je touto pečetí znázorněno, šestá kapitola končí. Končí otázkou, která uvádí sedmou kapitolu, kde nacházíme odpověď na otázku vznesenou v posledním verši šesté kapitoly.

Neboť přišel veliký den jeho hněvu; a kdo bude moci obstát? Zjevení 6,17.

Sedmá kapitola uvádí sto čtyřicet čtyři tisíc a „veliký zástup“. Poté, co je v sedmé kapitole představen Boží lid, nacházíme, že je sejmutá sedmá a poslední z pečeti. Jediným dalším proroctvím v knize Zjevení, které bylo zapečetěno, je sedm hromů z desáté kapitoly. Prostý smysl je ten, že jediným proroctvím v knize Zjevení, které je zapečetěno a může být odpečetěno před uzavřením doby milosti, je „sedm hromů“.

Po léta, ne-li po desetiletí, Future for America vykládá, co představuje „sedm hromů“. „Sedm hromů“ představuje dějiny milleritského hnutí od 11. srpna 1840 až do 22. října 1844. Sestra Whiteová tuto skutečnost potvrzuje a dodává, že „sedm hromů“ rovněž představuje „budoucí události, které budou zjeveny v jejich pořadí“. Podrobné pojednání o těchto skutečnostech lze nalézt v Habakkukových tabulích pro každého, kdo není obeznámen s těmito prorockými skutečnostmi.

Pravda o sedmi hromech, která byla v minulosti předložena, je stále pravdou, avšak od srpna tohoto roku Pán odňal svou ruku od těchto témat a bylo zjeveno hlubší porozumění. Začneme desátou kapitolou Zjevení a poté se budeme zabývat komentářem sestry Whiteové k této kapitole. Než tak učiníme, musíme určit dva body, které nesouvisejí s úvahou o sedmi hromech.

Prvním bodem je, že určení pravdy o sedmi hromech, která je nyní otevírána, vyžaduje několik linií pravdy, aby vše, co sedm hromů představuje, bylo uvedeno na své místo. Zde se, jak se modlím, projevuje trpělivost svatých. Druhým bodem, který s tím souvisí, je, že program, jenž vytváří zvukovou prezentaci těchto článků, má omezení v délce času, po který může číst a mluvit. Každý z článků se musí vejít do tohoto časového úseku. Již od počátku tohoto studia vás upozorňuji, že k ustavení pravdy představované sedmi hromy bude zapotřebí několika článků. Nyní ke kapitole deset.

I viděl jsem jiného silného anděla, sestupujícího z nebe, oděného oblakem; a nad jeho hlavou byla duha a jeho tvář byla jako slunce a jeho nohy jako ohnivé sloupy. A v ruce měl otevřenou malou knihu; i postavil svou pravou nohu na moře a levou na zemi a zvolal mocným hlasem, jako když řve lev. A když zvolal, sedm hromů promluví svými hlasy. A když těch sedm hromů promluví svými hlasy, chtěl jsem psát; ale uslyšel jsem hlas z nebe, který mi řekl: Zapečeť to, co promluví sedm hromů, a nepiš to. A ten anděl, kterého jsem viděl stát na moři a na zemi, pozdvihl svou ruku k nebi a přísáhl při tom, jenž živ jest na věky věků, který stvořil nebe i to, co je v něm, i zemi i to, co je na ní, i moře i to, co je v něm, že času již více nebude; ale ve dnech hlasu sedmého anděla, až začne troubit, dokoná se tajemství Boží, jak je oznámil svým služebníkům prorokům. A hlas, který jsem slyšel z nebe, promluvil ke mně opět a řekl: Jdi a vezmi tu otevřenou malou knihu z ruky anděla, který stojí na moři a na zemi. I šel jsem k andělu a řekl jsem mu: Dej mi tu malou knihu. A řekl mi: Vezmi ji a sněz ji; způsobí hořkost ve tvém břiše, ale ve tvých ústech bude sladká jako med. I vzal jsem tu malou knihu z ruky anděla a snědl jsem ji; a v mých ústech byla sladká jako med, ale jakmile jsem ji snědl, mé břicho zhořklo. A řekl mi: Musíš znovu prorokovat před mnohými národy a národy, jazyky i králi. Zjevení 10,1–11.

Při komentáři k desáté kapitole sestra Whiteová uvádí:

„Mocný anděl, který Jana poučoval, nebyl nikdo menší než Ježíš Kristus. To, že položil svou pravou nohu na moře a levou na souš, ukazuje úlohu, kterou vykonává v závěrečných scénách velkého sporu se satanem. Toto postavení označuje jeho svrchovanou moc a autoritu nad celou zemí. Spor se od věku k věku stával silnějším a rozhodnějším a bude tak pokračovat až k závěrečným scénám, kdy mistrné působení mocností temnoty dosáhne svého vrcholu. Satan, spojený se zlými lidmi, svede celý svět i církve, které nepřijímají lásku k pravdě. Avšak mocný anděl žádá pozornost. Volá silným hlasem. Má ukázat moc a autoritu svého hlasu těm, kteří se spojili se satanem, aby odporovali pravdě.“

„Poté, co těchto sedm hromů promluví svými hlasy, přichází k Janovi, podobně jako k Danielovi ohledně malé knížky, příkaz: ‚Zapečeť to, co sedm hromů promluví.‘ To se vztahuje k budoucím událostem, které budou zjeveny ve svém pořadí. Daniel povstane ve svém údělu na konci dnů. Jan vidí malou knížku rozpečetěnou. Tehdy mají Danielova proroctví své náležité místo v poselstvích prvního, druhého a třetího anděla, jež mají být dána světu. Rozpečetění malé knížky bylo poselstvím ve vztahu k času.“

„Knihy Daniel a Zjevení jsou jedno. Jedna je proroctvím, druhá zjevením; jedna je knihou zapečetěnou, druhá knihou otevřenou. Jan slyšel tajemství, která pronášely hromy, avšak bylo mu přikázáno, aby je nezapsal. “

„Zvláštní světlo dané Janovi, které bylo vyjádřeno v sedmi hromech, bylo vykreslením událostí, jež měly nastat pod poselstvími prvního a druhého anděla. Nebylo nejlepší, aby lid tyto věci znal, neboť jejich víra musela být nutně vyzkoušena. V Božím pořádku měly být hlášány nejpodivuhodnější a nejpokročilejší pravdy. Poselství prvního a druhého anděla měla být hlášána, avšak žádné další světlo nemělo být zjeveno dříve, než tato poselství vykonají své zvláštní dílo. To je znázorněno andělem, který stojí jednou nohou na moři a vyhlašuje s nejslavnostnější přísahou, že času již nebude.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 7, 971.

„Mocný anděl“, který sestoupil 11. srpna 1840, byl Kristus a ve své ruce měl poselství, které bylo Janovi řečeno sníst. To, co Jan snědl, bylo poselství, avšak zcela zřetelně to bylo poselství určené k tomu, aby bylo nesené Božímu lidu, a nikoli světu. Je důležité rozpoznat, kdo je v tomto oddílu cílovým adresátem, neboť ačkoli Kristus sestoupil 11. srpna 1840, čímž označil zmocnění poselství prvního anděla, a tím určil, kdy bude poselství prvního anděla nesené celému světu, knížka, kterou měl Jan sníst, označuje dobu, kdy protestantismus odevzdal plášť protestantismu Milleritům. Když Kristus sestoupil s knížkou, ukončoval svůj smluvní vztah s církví z pustiny a současně označoval milleritský lid za svůj nový vyvolený smluvní lid. Millerité byli lidem, který dříve nebyl Božím lidem. Proroci si nikdy neprotiřečí.

I řekl mi: Synu člověka, postav se na nohy své, a budu s tebou mluvit. A duch vešel do mne, když ke mně mluvil, a postavil mne na nohy mé, takže jsem slyšel toho, který ke mně mluvil. I řekl mi: Synu člověka, posílám tě k synům Izraele, k národu vzpurnému, který se vzbouřil proti mně; oni i otcové jejich přestupovali proti mně až do tohoto dne. Neboť jsou to děti nestoudné a zatvrzelého srdce. Posílám tě k nim; a řekneš jim: Toto praví Panovník Hospodin. A oni, ať již uslyší, či ať toho zanechají, (neboť jsou domem vzpurným,) přece poznají, že byl uprostřed nich prorok. A ty, synu člověka, neboj se jich ani se neboj jejich slov, třebaže jsou s tebou trní a hloží a přebýváš mezi štíry; neboj se jejich slov ani se neděš jejich pohledů, třebaže jsou domem vzpurným. A budeš k nim mluvit má slova, ať již uslyší, či ať toho zanechají; neboť jsou nanejvýš vzpurní. Ty pak, synu člověka, slyš, co ti pravím; nebud' vzpurný jako ten vzpurný dům: otevři ústa svá a sněz, co ti dávám. A když jsem se podíval, aj, byla ke mně vztažena ruka, a hle, byl v ní svitek knihy; a rozvinul jej přede mnou, a byl popsán z vnitřku i z vnějšku; a bylo na něm napsáno nařikání, lkání a běda. Potom mi řekl: Synu člověka, sněz, co nalézáš; sněz tento svitek a jdi, mluv k domu Izraele. I otevřel jsem ústa svá, a dal mi snísti ten svitek. A řekl mi: Synu člověka, dej svému břichu jísti a naplň svá střeva tímto svitkem, který ti dávám. I snědl jsem jej; a byl v ústech mých sladký jako med. I řekl mi: Synu člověka, jdi, vejdi k domu Izraele a mluv k nim mými slovy. Neboť nejsi poslán k lidu nesrozumitelné řeči a těžkého jazyka, nýbrž k domu Izraele; ne k mnohým národům nesrozumitelné řeči a těžkého jazyka, jejichž slovům nemůžeš rozumět. Zajisté, kdybych tě byl poslal k nim, byli by tě uposlechli. Ale dům Izraele tě neuposlechne, neboť nechťejí uposlechnouti mne; neboť celý dům Izraele jest nestoudný a zatvrzelého srdce. Hle, učinil jsem tvář tvou pevnou proti jejich tvářím a čelo tvé pevným proti jejich čelům. Jako diamant, tvrdší než pazourek, učinil jsem čelo tvé: neboj se jich ani se neděš jejich pohledů, třebaže jsou domem vzpurným. Dále mi řekl: Synu člověka, přijmi do svého srdce všechna má slova, která k tobě budu mluvit, a slyš je svými ušima. Ezechiel 2:1–3:10.

Když Kristus sestoupil s malou knížkou, kterou Jan vzal a snědl, byla v jeho „ústech sladká jako med“. Jan Zjevení a Ezechiel oba přijímají poselství z Kristovy „ruky“. Ezechiel, a tudíž i Jan, měl poselství doručit „domu Izraelovu“, nikoli těm, kdo jsou mimo Izrael. Kdyby ti, kdo jsou mimo Izrael, byli to poselství slyšeli, byli by je přijali, ale ne Izrael, neboť „celý dům“ Izraelův „má drzé čelo a zatvrzelé srdce“. Celý dům Izraelův („všechny domy“) byl naprosto vzpurný. Izrael roku 1840 byl v 10. kapitole Zjevení představen jako církev na poušti. Naplnili číši času své zkušební doby.

Ačkoli Izrael toto poselství nevyslechne, prorokovi bylo přesto přikázáno, aby jim přinesl poselství malé knihy, a to za účelem učinit je odpovědnými za odmítnutí světla prvního anděla. V knihách soudu měli nést odpovědnost za to, že odmítli naslouchat poselství „proroka“, který byl „mezi nimi“. Odmítnout proroka znamená odmítnout poselství, které bylo prorokovi dáno andělem Gabrielem, jenž sám toto poselství přijal od Krista, který je přijal od Otce. Když Kristus sestoupil s poselstvím malé knihy ve své ruce, bylo to paralelou k tomu, když při jeho křtu sestoupil Duch svatý. To bylo předobrazem Mojžíšem u hořícího keře a je to tentýž mezník, který se nachází v každém reformním hnutí.

„Dílo Boží na zemi vykazuje od věku k věku nápadnou podobnost v každé velké reformaci či náboženském hnutí. Zásady Božího jednání s lidmi jsou stále tytéž. Významná hnutí současnosti mají svou dobu v hnutích minulosti a zkušenost církve v dřívějších dobách obsahuje poučení veliké hodnoty pro naši vlastní dobu.“ The Great Controversy, 343.

Zánik osmanské nadvlády 11. srpna 1840 (kdy Jan a Ezechiel snědli malou knížku, která byla v Kristově „ruce“) označuje „zmocnění“ poselství prvního anděla, které „přišlo“ v „čase konce“ roku 1798. Bylo „zmocněno“ potvrzením prvořadého prorockého pravidla mileritů, totiž zásady den za rok. Kristus tehdy začal klást základ mileritského chrámu, právě tak jako to učinil při svém křtu.

Natanáelova kolísající víra byla nyní posílena, a odpověděl a řekl: „Rabbi, ty jsi Syn Boží; ty jsi Král Izraele.“ Ježíš mu odpověděl a řekl: „Protože jsem ti řekl: Viděl jsem tě pod fíkovníkem, věříš? Uvidíš větší věci než tyto.“ A praví mu: „Amen, amen, pravím vám: Od nynějška uvidíte otevřené nebe a anděly Boží vystupovat a sestupovat na Syna člověka.“

„V těchto prvních několika učednících byl osobním úsilím pokládán základ křesťanské církve. Jan nejprve přivedl dva ze svých učedníků ke Kristu. Potom jeden z nich našel svého bratra a přivedl ho ke Kristu. Kristus pak povolal Filipa, aby ho následoval, a ten šel hledat Natanaela.“ Spirit of Prophecy, svazek 2, 66.

Když Kristus 11. srpna 1840 sestoupil s otevřenou knížkou ve své ruce, bylo to předobrazem v reformačním hnutí pozemských dějin Kristových, neboť každé reformační hnutí má tytéž mezníky. Mojžíš a reformační hnutí, které vedl, mělo tentýž mezník. Zkušenost Mojžíše u hořícího keře byla předobrazem sestoupení Ducha svatého při Kristově křtu; to pak bylo předobrazem roku 1840, který je zase předobrazem 11. září 2001, kdy sestoupil mocný anděl ze Zjevení osmnácté kapitoly.

„Příchod“ poselství prvního anděla, „příchod“ poselství druhého anděla i „příchod“ poselství třetího anděla jsou všechny znázorněny anděly. První anděl má ve své ruce malou knihu, druhý měl ve své ruce spis a třetí měl ve své ruce svitek. Na základě svědectví dvou nebo tří je pravda

potvrzena. Všichni tři andělé, ať při svém příchodu, nebo při svém zmocnění, mají ve své ruce poselství.

Jan a Ezechiél představují ty, kteří přijali poselství, když bylo poselství prvního anděla „zmocněno“, což je odlišný historický mezník od chvíle, kdy poselství prvního anděla „přišlo“ v roce 1798.

Rozdíl mezi „příchodem“ poselství a jeho „zmocněním“ je nesmírně důležité rozlišení, které je třeba mít na zřeteli. Když budeme uvažovat o následující pasáži, povšimněte si, že účel prvního anděla je totožný s účelem anděla ve Zjevení osmnácté kapitoly, který ozařuje zemi svou slávou. Povšimněte si také, že každé poselství působí rozdělení a vytváří dvě skupiny uctíváčů.

„Byl mi ukázán zájem, který celé nebe projevovalo o dílo probíhající na zemi. Ježíš pověřil mocného anděla [prvního anděla], aby sestoupil a varoval obyvatele země, aby se připravili na Jeho druhý příchod. Když anděl opouštěl přítomnost Ježíše v nebi, šlo před ním nesmírně jasné a slavné světlo. Bylo mi řečeno, že jeho posláním je osvětlit zemi svou slávou a varovat člověka před přicházejícím Božím hněvem. Zástupy přijaly toto světlo. Někteří z nich se zdáli být velmi vážní, zatímco jiní byli radostní a uchvácení. Všichni, kdo přijali světlo, obrátili své tváře k nebi a oslavovali Boha. Ačkoli bylo vyléváno na všechny, někteří se pouze dostali pod jeho vliv, avšak nepřijali je celým srdcem. Mnozí byli naplněni velikým hněvem. Kazatelé i lid se spojili s ničemnými a urputně odporovali světlu, jež šířil mocný anděl. Avšak všichni, kdo je přijali, se oddělili od světa a byli navzájem úzce sjednoceni.

„Satan a jeho andělé byli horlivě zaměstnáni tím, aby od světla odvrátili mysl co největšího počtu lidí. Skupina, která je odmítla, byla ponechána v temnotě. Viděla jsem Božího anděla, jak s nejhlubším zájmem sleduje svůj vyznávající lid, aby zaznamenal charakter, který rozvíjel, když mu bylo předkládáno poselství nebeského původu. A když se velmi mnozí, kteří vyznávali lásku k Ježíši, od nebeského poselství odvrátili s pohrdáním, posměchem a nenávisť, anděl se svítkem v ruce učinil tento hanebný záznam. Celé nebe bylo naplněno rozhořčením nad tím, že Ježíš byl takto znevažován svými vyznávajícími následovníky.“

„Viděla jsem zklamání důvěřujících, když ve očekávaném čase nespatriili svého Pána. Bylo Božím záměrem zastřít budoucnost a přivést svůj lid k bodu rozhodnutí. Bez kázání určitého času Kristova příchodu by dílo, jež Bůh zamýšlel, nebylo vykonáno. Satan vedl velmi mnohé k tomu, aby hleděli daleko do budoucnosti k velikým událostem spojeným se soudem a s ukončením doby milosti. Bylo nutné, aby lid byl přiveden k tomu, aby vážně usiloval o nynější přípravu.“

„Jak čas plynul, ti, kdo světlo anděla plně nepřijali, se spojili s těmi, kdo pohrdli poselstvím, a s posměchem se obrátili proti zklamaným. Andělé zaznamenali stav těch, kdo se hlásili ke Kristu. Pominutí určitého času je vyzkoušelo a prokázalo, a velmi mnozí byli zváženi na vahách a shledáni nedostatečnými. Hlasitě prohlašovali, že jsou křesťané, avšak téměř v každém ohledu selhávali v následování Krista. Satan jásal nad stavem domnělých následovníků Ježíše.“

„Měl je ve své léči. Většinu svedl k tomu, aby opustila přímou stezku, a oni se pokoušeli vystoupit do nebe jinou cestou. Andělé viděli čisté a svaté promísené s hříšníky na Sijónu a se světa milujícími pokrytci. Bděli nad pravými Ježíšovými učedníky; avšak zkažení působili na svaté zhoubně. Těm, jejichž srdce hořela vroucí touhou spatřit Ježíše, bylo jejich domnělými bratry zakazováno mluvit o Jeho příchodu. Andělé pohlíželi na tuto scénu a soucítili s ostatkem, který miloval zjevení svého Pána.“

„Další mocný anděl [druhý anděl] byl pověřen, aby sestoupil na zem. Ježíš vložil do jeho ruky spis, a když přišel k zemi, zvolal: ‚Padl Babylón, padl.‘ Potom jsem znovu viděla zklamané, jak pozvedají své oči k nebi a s vírou a nadějí očekávají zjevení svého Pána. Mnozí se však zdáli setrvávat v otupělém stavu, jako by spali; přesto jsem na jejich tvářích mohla spatřit stopy hlubokého zármutku. Zklamání z Písma poznali, že se nacházejí v době prodlení a že musí trpělivě čekat na naplnění vidění. Tytéž důkazy, které je vedly k tomu, aby svého Pána očekávali v roce 1843, je vedly k tomu, aby Ho očekávali v roce 1844. Přesto jsem viděla, že většina neoplývala tou energií, která vyznačovala jejich víru v roce 1843. Jejich zklamání ochromilo jejich víru.“

„Když se Boží lid sjednotil ve volání druhého anděla, nebeské zástupy s nejhlubším zájmem sledovaly účinek tohoto poselství. Viděly, jak se mnozí, kteří nesli jméno křesťanů, s pohrdáním a posměchem obrátili proti těm, kdo byli zklamáni. Když z posměšných rtů zaznívala slova: ‚Ještě jste nevystoupili!‘, anděl je zaznamenal. Anděl řekl: ‚Posmívají se Bohu.‘ Byla jsem upozorněna na podobný hřích spáchaný ve starověku. Eliáš byl vzat do nebe a jeho plášť padl na Elizea. Tu ničemní mladíci, kteří se od svých rodičů naučili pohrdat Božím mužem, šli za Elizeem a posměšně volali: ‚Vystup, ty lysá hlavo, vystup, ty lysá hlavo.‘ Tím, že takto uráželi Jeho služebníka, uráželi Boha a stihl je jejich trest ihned na tom místě. Stejným způsobem budou ti, kdo se vysmívali a posmívali představě vystoupení svatých, navštíveni Božím hněvem a bude jim dáno pocítit, že není lehkou věcí zahrávat si se svým Stvořitelem.“

„Ježíš pověřil jiné anděly, aby rychle letěli oživit a posílit ochabující víru Jeho lidu a připravit jej, aby porozuměl poselství druhého anděla a důležitému kroku, který měl být brzy učiněn v nebi. Viděla jsem, jak tito andělé přijali od Ježíše velikou moc a světlo a rychle letěli na zem, aby splnili své pověření a pomohli druhému andělu v jeho díle. Na Boží lid zazářilo veliké světlo, když andělé volali: ‚Aj, ženich přichází; vyjděte mu vstříc.‘ Potom jsem viděla tyto zklamané, jak povstali a v souladu s druhým andělem hlásali: ‚Aj, ženich přichází; vyjděte mu vstříc.‘ Světlo od andělů pronikalo temnotou všude. Satan a jeho andělé se snažili zabránit šíření tohoto světla a tomu, aby mělo zamýšlený účinek. Přeli se s anděly z nebe a říkali jim, že Bůh oklamal lid a že se vši svou světelnou září a mocí nemohou přimět svět, aby uvěřil, že Kristus přichází. Ale navzdory tomu, že se satan snažil zahradit cestu a odvrátit mysl lidu od světla, Boží andělé pokračovali ve svém díle...“

„Když služba Ježíše skončila ve svatyni a On vstoupil do nejsvětějšího místa a postavil se před archu obsahující Boží zákon, poslal světu jiného mocného anděla s třetím poselstvím. Do ruky anděla byl vložen svitek, a když sestupoval na zemi v moci a velebnosti, hlásal hrozivé varování s nejstrašnějším napomenutím, jaké kdy bylo člověku sděleno. Toto poselství mělo uvést Boží děti do střehu tím, že jim ukázalo hodinu pokušení a úzkosti, která byla před nimi.“

Anděl řekl: „Budou přivedeni do těsného boje se šelmou a jejím obrazem. Jejich jedinou nadějí na věčný život je zůstat pevní. Ačkoli je v sázce jejich život, musí se pevně držet pravdy.“ Třetí anděl uzavírá své poselství takto: „Zde jest trpělivost svatých: zde jsou ti, kteří zachovávají přikázání Boží a víru Ježíšovu.“ Když tato slova opakoval, ukázal na nebeskou svatyni. Mysl všech, kdo přijímají toto poselství, je obrácena k nejsvětějšímu místu, kde Ježíš stojí před archou a vykonává svou závěrečnou přímluvu za všechny ty, pro něž milost ještě prodlévá, i za ty, kdo nevědomky přestoupili Boží zákon. Toto smíření je vykonáváno jak za spravedlivé mrtvé, tak za spravedlivé živé. Zahnuje všechny, kdo zemřeli v důvěře v Krista, ale kteří, protože neobdrželi světlo o Božích přikázáních, nevědomky zhřešili přestoupením jeho ustanovení.“ Early Writings, 245–254.

O několik stránek dále v téže knize, když se zabývá týmiž právě zmíněnými pojmy, sestra Whiteová uvádí, že odmítnutí tří poselství v milleritských dějinách bylo předobrazeno v dějinách Krista. Na tomto místě předkládá dvě svědectví, která ukazují na postupný proces zkoušky, jenž vyžaduje vítězství při každé zkoušce, aby bylo možné postoupit k další zkoušce.

„Viděla jsem zástup, který stál dobře stráž a pevný a nedával žádnou podporu těm, kdo by chtěli zvíkat ustálenou víru těla. Bůh na ně pohlížel se zalíbením. Byly mi ukázány tři kroky — poselství prvního, druhého a třetího anděla. Můj průvodní anděl řekl: „Běda tomu, kdo by z těchto poselství pohnul jediným kamenem nebo posunul jediný kolík. Právě porozumění těmto poselstvím má zásadní důležitost. Osud duší závisí na tom, jak jsou přijímána.“ Znovu jsem byla vedena skrze tato poselství a viděla jsem, jak draze lid Boží vykoupil svou zkušenost. Byla získána skrze mnoho utrpení a těžký zápas. Bůh je vedl krok za krokem, až je postavil na pevnou, nepohnutelnou plošinu. Viděla jsem jednotlivce, jak přistupují k plošině a zkoumají její základ. Někteří na ni s radostí ihned vstoupili. Jiní začali na základu hledat chyby. Přáli si, aby byly provedeny úpravy, a potom by plošina byla dokonalejší a lid mnohem šťastnější. Někteří z plošiny sestoupili, aby ji prozkoumali, a prohlásili, že je položena nesprávně. Viděla jsem však, že téměř všichni stáli na plošině pevně a napomínali ty, kdo z ní sestoupili, aby přestali se svými stížnostmi; neboť Bůh byl Mistrem stavitelem a oni bojovali proti Němu. Připomínali podivuhodné Boží dílo, které je přivedlo k pevné plošině, a jednomyslně pozvedli oči k nebi a hlasitým hlasem oslavovali Boha. To zapůsobilo na některé z těch, kdo si stěžovali a opustili plošinu, a oni s pokorným výrazem znovu na ni vstoupili.

„Byla jsem vedena zpět k hlásání prvního příchodu Krista. Jan byl poslán v duchu a moci Eliášově [předobrazně označující poselství prvního anděla], aby připravil cestu Ježíši. Ti, kdo odmítli Janovo svědectví, neměli užitek z Ježíšova učení [předobrazně označujícího poselství druhého anděla]. Jejich odpor vůči poselství, které předpovídalo Jeho příchod, je postavil do situace, kdy nemohli snadno přijmout nejsilnější důkazy o tom, že On byl Mesiáš. Satan vedl ty, kdo odmítli Janovo poselství, aby zašli ještě dále, odmítli a ukřižovali Krista [předobrazně označujícího poselství třetího anděla]. Tím se postavili tam, kde nemohli přijmout pozhledání dne Letnic [předobrazně označujícího anděla ze Zjevení osmnácté kapitoly], které by je bylo poučilo o cestě do nebeské svatyně. Roztržení chrámové opony ukázalo, že židovské oběti a obřady již nebudou dále přijímány. Veliká Oběť byla obětována a byla přijata a Duch svatý, jenž sestoupil v den Letnic, obrátil mysl učedníků od pozemské svatyně k nebeské, do níž Ježíš vstoupil svou vlastní krví, aby na své učedníky vylil dobrodiní svého smíření. Avšak Židé byli

ponechání v naprosté temnotě. Ztratili všechno světlo, které mohli mít o plánu spasení, a nadále důvěřovali svým neužitečným obětem a darům. Nebeská svatyně zaujala místo pozemské, oni však o této změně neměli žádné poznání. Proto nemohli mít prospěch z Kristovy přímlyvy ve svatyni.“

„Mnozí pohlížejí s hrůzou na jednání Židů při odmítnutí a ukřižování Krista; a když čtou dějiny Jeho potupného zneužívání, domnívají se, že Ho milují a že by Ho nezapřeli jako Petr ani neukřižovali jako Židé. Avšak Bůh, který zkoumá srdce všech, podrobil zkoušce onu lásku k Ježíši, kterou vyznávali. Celé nebe sledovalo s nehlubším zájmem přijetí poselství prvního anděla. Mnozí však, kteří vyznávali, že milují Ježíše, a prolévali slzy při čtení příběhu kříže, se posmívali radostné zvěsti o Jeho příchodu. Místo aby toto poselství přijali s radostí, prohlašovali je za blud. Nenáviděli ty, kdo milovali Jeho zjevení, a vylučovali je z církví. Ti, kdo odmítli první poselství, nemohli mít užitek z druhého; ani jim neprospěl půlnoční křik, který je měl připravit, aby s Ježíšem vírou vstoupili do nejsvětějšího oddělení nebeské svatyně. A tím, že odmítli obě předchozí poselství, tak zatemnili své porozumění, že nevidí žádné světlo v poselství třetího anděla, které ukazuje cestu do nejsvětějšího oddělení. Viděla jsem, že jako Židé ukřižovali Ježíše, tak jmenovité církve ukřižovaly tato poselství, a proto nemají žádné poznání cesty do nejsvětějšího oddělení a nemohou mít užitek z Ježíšovy přímlyvy tam. Podobně jako Židé, kteří přinášeli své neužitečné oběti, přinášejí své neužitečné modlitby do oddělení, které Ježíš opustil; a satan, potěšen tímto klamem, na sebe bere náboženský ráz a vede mysl těchto takzvaných křesťanů k sobě, přičemž působí svou mocí, svými znameními a lživými zázraky, aby je pevně zachytil do své léčky.“ Early Writings, 258–261.

Pasáže z knihy Early Writings byly opakovaně vyučovány prostřednictvím služby Future for America. Avšak jsou zde pravdy, které tyto pasáže znázorňují, a které zůstaly nepovšimnuty.

Mezníky dějin milleritského hnutí jsou založeny na několika reformačních hnutích v Bibli. Bez určité obeznámenosti s mezníky, které se nacházejí v každém reformačním hnutí, je dosti nepravděpodobné, že by někdo porozuměl významu rozlišení mezi tím, kdy poselství „přichází“, a kdy je „zmocněno“. Je rovněž pravděpodobné, že mnozí z těch, kdo jsou obeznámeni s paralelními reformačními hnutími, přehlédli některé velmi důležité rysy různých mezníků reformačních hnutí.

„Sedm hromů“, které představují události na počátku adventismu i události na konci adventismu, jsou světlem, jež je odpečetěno těsně před uzavřením doby milosti. Je nám sděleno, že „sedm hromů“ představuje jak „vyličení událostí, které se měly odehrát pod poselstvím prvního a druhého anděla“, tak i „budoucí události, které budou zjeveny ve svém pořadí“. „Sedm hromů“ nesou pečeť Alfy i Omegy.

„Vyličení událostí“, které se odehrály „pod poselstvím prvního a druhého anděla“, předobrazuje události, které se odehrávají pod poselstvím třetího anděla. Když bylo Janovi přikázáno, aby nepsal to, co sedm hromů promluvilo, byl tento příkaz předobrazem příkazem, který byl dán Danielovi, aby zapečetil svou knihu, neboť jsme poučeni, že poté, co „sedm hromů promluvilo svými hlasy“, přichází k Janovi, stejně jako k Danielovi, ohledně malé knížky tento příkaz: „Zapečeť to, co sedm hromů promluvilo.“

Ezechiel i Jan oba znázorňují Boží lid, jak jí poselství při zmocnění prvního anděla v roce 1840, a prorok Jeremjáš znázorňuje zklamání, k němuž došlo mezi Božím lidem, když se zdálo, že poselství prvního anděla selhalo.

Nalezena byla slova tvá, i snědl jsem je; a bylo mi slovo tvé k veselí a k radosti srdce mého, neboť jménem tvým jsem nazván, Hospodine, Bože zástupů. Nesedával jsem ve shromáždění posměvačů ani se neradoval; sedával jsem sám pro ruku tvou, neboť naplnil jsi mne rozhořčením. Proč je bolest má ustavičná a rána má nevyléčitelná, jež se zdráhá uzdravit? Což mi budeš docela jako klamný potok, jako vody, které mizí? Proto takto praví Hospodin: Jestliže se navrátíš, zase tě přivedu a budeš stát přede mnou; a oddělíš-li drahé od ničemného, budeš jako má ústa. Oni se navrátí k tobě, ale ty se nenavrátíš k nim. A učiním tě tomuto lidu pevnou bronzovou zdí; budou bojovat proti tobě, ale nepřemohou tě, neboť já jsem s tebou, abych tě spasil a vysvobodil tě, praví Hospodin. A vysvobodím tě z ruky bezbožných a vykoupím tě z ruky ukrutníků. Jeremjáš 15,16–21.

Jeremiáš našel slova malé knížky stejně jako Jan a Ezechiel a i on pozřel to poselství, avšak to poselství se stalo poselstvím (vodou), které zklamalo. Bylo to, jako by Bůh lhal, což je ovšem nemožné, avšak obvinění ze „lži“ poskytuje klíč k tomu, aby byl Jeremiáš umístěn při prvním milleritském zklamání, které bylo znázorněno u Abakuka.

Postavím se na svou stráž a zaujmu místo na věži; budu vyhlížet, abych viděl, co mi řekne a co odpovím na své pokárání. I odpověděl mi Hospodin a řekl: Zapiš vidění a vyryj je zřetelně na desky, aby ten, kdo je čte, mohl běžet. Neboť vidění je ještě pro určený čas; ke konci promluví a nezklame. I kdyby se opozdilo, očekávej je; neboť jistě přijde, neopozdří se. Abakuk 2,1–3.

Vidění poselství prvního anděla bylo zaznamenáno na průkopnické mapě z roku 1843, která byla vedena Boží „rukou“.

„Viděla jsem, že diagram z roku 1843 byl veden rukou Páně a že nemá být pozměňován; že údaje byly takové, jaké je On chtěl; že Jeho ruka byla nad nimi a zakryla omyl v některých z těch údajů, takže jej nikdo nemohl spatřit, dokud Jeho ruka nebyla odňata.“ Early Writings, 74.

„Určený čas“ roku 1843 byl znázorněn na výkladové tabuli, a proto je nazývána tabulí roku 1843. Byla vydána roku 1842, v naplnění příkazu v Abakukovi, aby „zapsal vidění a učinil je zřetelným na tabulích“. Vidění mělo být učiněno zřetelným na „tabulích“, v množném čísle, čímž se ukazuje, že poté, co Pán odňal svou ruku od omylu na tabuli roku 1843, bude tento omyl opraven na průkopnické tabuli roku 1850. Tento omyl způsobil první zklamání a Jeremjáš představuje ty, kteří snědli malou knížku 11. srpna 1840 a byli zklamáni, když určený čas roku 1843 selhal.

Když Jeremjáš roku 1840 snědl malou knížku, byla „radostí a plesáním“ jeho srdce; avšak když přišlo zklamání, již se „neradoval“ a „seděl osaměle pro“ Boží „rukou“. Boží ruka zakryla „chybu v některých číslech“, a tak přivedla Jeremjáše k úvaze o možnosti, že Bůh zalhal. Zaslíbení dané Jeremjášovi znělo, že pokud se ze své sklíčenosti „navrátí“, učiní Bůh Jeremjáše svými „ústý“. Kdyby se Jeremjáš od svého zklamání navrátil k Bohu a rozpoznal, že se nachází v době prodlení z podobenství o deseti pannách, Bůh by jej použil jako mluvčího, který přesně určí, kdy má vidění přijít a již déle neprodlévat.

Účelem předložení těchto skutečností zde je prokázat, že u všech poselství andělů jejich „příchody“ a „zmocnění“ představují poselství života a smrti, které vytváří dvě třídy uctíváčů. Tři andělé jsou třemi kroky postupného procesu zkoušky. Pro náš zamýšlený bod je důležitější to, že ačkoli porozumění sedmi hromům bylo rozpoznáno krátce po příchodu „času konce“ v roce 1989, kdy bylo odpečetěno posledních šest veršů Daniela a bylo oznámeno uzavření soudu, na konci dějin třetího anděla dochází k dalšímu odpečetění sedmi hromů.

Dějiny počátku adventismu začínají odpečetěním poselství prvního anděla v roce 1798 a končí odpečetěním pravdy, nad níž Pán držel svou ruku, aby způsobil zklamání. Poté svou ruku odňal (odpečetil) a zjevil poselství doby prodlení.

Dějiny ukončení adventismu začínají odpečetěním poselství třetího anděla v roce 1989 a končí odpečetěním pravdy, nad níž Pán držel svou ruku, aby způsobil zklamání. Nyní svou ruku odnímá, a tak odpečetí poselství prvního zklamání a doby prodlení. Odpečetí účel 18. července 2020.

Proto takto praví Hospodin: Jestliže se navrátíš, opět tě přivedu zpět a budeš stát přede mnou; a oddělíš-li drahocenné od ničemného, budeš jako má ústa. Oni se navrátí k tobě, ale ty se nevracej k nim. A učiním tě tomuto lidu pevnou bronzovou zdí; budou proti tobě bojovat, ale nepřemohou tě, neboť já jsem s tebou, abych tě zachránil a vysvobodil, praví Hospodin. A vysvobodím tě z ruky bezbožných a vykoupím tě z ruky ukrutníků. Jeremiáš 15,19–21.